

Erre mindegyik szót fogad. A hegedű hangjára pedig a legsíróbb is elhallgat. Ezt egy napon ötször-hatszor is elmondadják egymás után. Táncolni, énekelni nagyon szeretnek. Harsány a hangjuk. Néha egy-egy kültelki dalba fognak bele. Az utcán hallották. Amikor elmegyünk, karba kiáltják: „Isten hozta!” (Azt akarták mondani: „Isten vele.”).

1934. október 18., csütörtök, 7. old.

Pesti utca

A pesti Dunasétányon fiatal nő gyermekkocsit sétáltat. A kocsiban habfehér párnán rózsaszín kisleányka mosolyog. Ragyogó őszi délután van, uzsonnaidő, s a kávéházak tornácai zsúfolva vannak. A pincérek alig győzik a kiszolgálást. A fiatalasszony a kis kocsit mindig épp a kávéházi tornácok mellett tolja, s amikor az egyik tornác elé ér, mindig kiszalad egy fürge, fiatal pincér, és sietős hamarsággal meg-megcsókolja az apróság rózsás arcockáját. Hol a párnáját igazgatja meg, hol a gumibabáját adja vissza a kezébe, de meg nem állja egyszer sem, hogy ki ne szaladjon hozzá. Kezében néha tele tálca, máskor újság vagy süteményes kosár van, fél kezében magasra tartja, és úgy hajol a kocsi fölé, de azt a futó csókot el nem engedi. Aztán szalad vissza vidáman, fürgén végzi a dolgát, ügyesebben és jobb kedvvel, mint a többi valamennyi. Az asszonyka pedig elégedetten gondolja magában, hogy imádja a kislányát, milyen jó apa lett belőle.

•

Az egyik körúton, forgalmas délben vidékiesen öltözött férfi halad. Térdnadrágot visel, viharkabátot, fején zöld vadászkalap. Mindez nem volna feltűnő, amiért mégis mindenki utána fordul, és megmosolyogja, az, hogy hátán jókora hátizsák van, ebben pedig hatalmas, legalább tizenhat ágú szarvasagancsot cipel. Az agancs törzse a hátizsákba van kötve, pompás ágai pedig kétoldalt ágaskodnak a férfi feje körül. Szakasztott olyan, mint a

múlt század valamelyik élclapjának egyik jól ismert alakja. Ellenállhatatlanul nevetséges.

•

Öreg nénike botorkál a hepehupás budai utcán. Legalább százesztendő. Egyik kezében görcsös bot, másikkal egy pöttöm kisfiú kezét fogja. Vagyis inkább az az övét. A kisfiú éveit még csak hónapokkal lehet mérni. Ha sokat mondunk, sem lehet több tizennyolc-húsz hónaposnál. Kis zöld vargakötény van előtte, s olyan, mint valami komoly, törpe mesterember. Teljes tudatában van felelősségének. Tudja, hogy ő most egy magával tehetetlen, öreg anyókat vezet, s ha nem vigyáz, a legnagyobb baj történhetik. Még sohase láttunk ilyen felnőtt apróságot. Igazi férfi. Tudja a kötelességét. Ez megállja majd helyét az életben. Az anyóka is teljesen rábízta magát.

•

Az egyik Duna-parti fatörzsre irkalapból kitépelt papírszeletkét ragasztottak, s erre gyermekesen ügyetlen írással ezt írták: „Rózsadombon tíz szobás villa eladó.” Mármost azt szeretnők tudni, hogy az, aki a villát eladja, mit gondol, ki veszi meg a tízszobás villát. Talán olyan valaki, aki fatörzseken szokott érdeklődni megvásárolandó tízszobás villák után? Ez ideig még csak ajánlkozó mosónők és takarítónők hirdetéseit olvastuk fatörzseken. Hová jutottak szegény tízszobás villák ...

-i.

1934. október 19., péntek, 6. old.